

אזורים של איטליה, ולמעמדים החברתיים השונים בה, כדי ליצור מין סימפוזיון יזום על בעיות החברה שם. למעשה, אומר רוזי, "זה פחות או יותר מה שקורה במציאות לבנים של מישפחות האיכרים מן הדרום. את כל המאמצים משקיעים לקידום הבן הבכור, שהופך להיות עורך דין או שופט, מה שנשאר משקיעים עוד בבן השני, שמגיע להיות מורה או פקיד בממשלה, ואילו הבן השלישי הוא זה שצריך להישאר בבית, לעזור להורים בעבודת האדמה ולרשת אותה בבוא היום." ההבדל היחיד, במיקרה זה, הוא שהבן השלישי יצא לעבוד, כבני דרום רבים, אל הצפון. "אחרים", מדגיש רוזי, "ממשיכים אפילו רחוק יותר, לגרמניה למשל."

הלהט והחולמנות. אשר לשיחה הארוכה בין השלושה, שבה עובר כימעט כל הלילה שלפני ההלווייה, "אין זה אלא מדרך הטבע ששלושה אחים שלא נפגשו זמן רב כל כך, ינסו לעמוד זה על טיבו של זה", טוען רוזי, ובדרך זו מגלה הצופה את לבטיו של השופט, שהוטל עליו לנהל חקירה בפרשת רציחתו של שופט אחר על-ידי טירוריסטים. המורה מתלבט עם מצפונו כיצד לנהוג בתלמידים הבורחים בלילה מן המוסד שבו הוא מלמד, כדי לפרוץ ולגנוב, הפועל, שרעייתו עזבה אותו לאחרונה ופעילותו באירגון פועלים נגד מעבידיהם גרמה לפטוריו, כא ל- הלווייה מלווה בבחן הקטנה, מתלבט לגבי עתידו האישי, עתידו המיקצועי, יחסיו עם אשתו ועם בתו.

"למעשה, יש משהו מתוכי בכל אחד משלושת האחים, וגם בדמויות האחרות בסרט", אומר רוזי כאשר שואלים אותו פוג הסרט הוא אוטוביוגרפי. ואכן, מי שפגש היום את רוזי, יכול לגלות בו סממנים של שלושת האחים גם יחד. יש בו הלהט והמיליטנטיות של האח הצעיר, המנסה לשנות ולשפר את פני החברה, החולמנות האידיאליסטית של האח הבינוני,

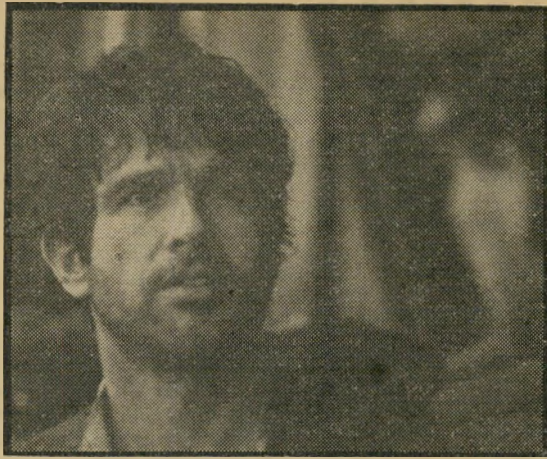
הנוהפיה

והאהבה

האדומים (רב-חן, תל-אביב, ארצות-הברית): הפרס הגדול יותר משלושה האוסקרים שבהם

זכה סרט זה (בימוי, צילום, שחקני-מישנה) היא עצם העובדה שהצליח להיעשות בהוליווד. כי אמריקה מעולם לא הסכימה שגיבוריה בסרטים (ובחיים) יהיו קומוניסטים. והנה, לפתע פתאום, מחליט כוכב שהוא יציר מובהק של הוליווד, מי שנחשב לאחד מערי-השעשועים היפים ביותר שלה וכוונה בליגלוג במשך שנים רבות, "אחיה היפה של שירלי מקליין", שהוא רוצח להנצח על הבד במיליון נים רבים ובשלוש וחצי שעות תמימות גיבור בצבע אדום, כי וורן (בוני וקלייד, השמיים יכולים לחכות) בייטי, יום בעצמו את הסרט על ג'ון ריד, עיתונאי שהכריז על עצמו כקומוניסט, היה ממקימי המפלגה הקומוניסטית ב-ארצות-הברית, נפטר בגיל 33 ונקבר בקרמלין. בייטי גם כתב את התסריט, יחד עם המחזאי הבריטי השמאלני טרוור גריפיתס. ואם הצליח במשימה הנועזת שנטל על עצמו עד כדי קבלת אוסקר כבימאי הטוב ביותר של השנה, הרי חייבים להודות כי האומץ והכישרון אינם יתומים, כשהם אכן מוכיחים את עצמם באיזון עדין.

ואמנם, אחת התכונות המאפיינות את האדומים היא האיזון הנכון בין הסיפור הפוליטי של ג'ון ריד, סביבתו החברתית ותהפוכות העולם בתחילת המאה, לסיפור הרור מנטי של ריד ובת-זוגו, העיתונאית לואיז בראיינט. בייטי השכיל למצוא את שביל הזהב לתיאור מרתק של המהפכה כנים באותה התקופה, קבוצת הסופרים שהבולטים ביניהם היו יוג'ין אוינל (ג'ק ניקולסון), אמה גולדמן (מורין סטיינפלד) או מאכס איסטמן ולואיז בראיינט (דיאן קיטון). ויותר מכך — בייטי הוכיח את עצמו כקברניט שאינו גונב את הבכורה מפקודיו, ונתן לכל אחד מהם רשות להיות סולן.

וורן בייטי: אוסקר מגיע בהחלט

כך מתקבל תשבץ מרהיב של שחקנים — קיטון פורחת באהבתה לריד — בייטי, מורין סטיינפלדון ראוייה לאוסקר על הבשר והדם שהיא מזרימה לדמותה של גולדמן, ניקולסון מגיש את הצד השפוי והמקסים של יוג'ין אוינל, בנוכחות שאי-אפשר לעמוד נגדה, ויוסף בולוף מגיש פנינה זעירה כיהודי החוזר הביתה, לרוסיה, לחגוג את ניצחון הקומוניסטים בהחלפת הכובע האמריקאי במצחייה של פועל. וכל זאת בעזרה נאמנה של הצלם ויטוריו סטורארו. מעל לכל, זהו שיעור מאלף בקולנוע, העשוי לחנך ול- בדר מבלי שערך אחד ידרוך על רגלי מישהו. אמנם אין כאן ניסיון לדייק בכל האמת ההיסטורית ולספר את כל הפרטים על אחת התקופות המרעישות ביותר בעולם (השנים שבין 1915 ו-1920) ובכל זאת יש נכונות לתעד — דרך ראיונות מרתקים המשולבים בסיפור בטעם רב.

לכל אדם חושב, יש בו מידה עצומה של פילוסופיה בלתי-צפויה, שאינו עוד שולי או מתלווה לעיקר, אלא נמצא כאן בזכות עצמו. תמיד, בסרטיו הקודמים, היתה העוצמה החזותית גדולה.

שלושה אחים מלא במעמדים מן הסוג השני, בעיקר כאלה שבהם מעורב אבי שלושת האחים, השחקן הצרפתי הישיש והנפלא שארל ואנל, והילדה המגלמת את נכדתו. החצר השטופה באור בהיר וחסר רחמים של שמש ים-תיכונית, צללים בהי רים ומודגשים חליפות, ספסל שעליו יושב הישיש וכלבו המשתכשך על ידו. "באמצעות הסיפור על שלושת האחים האלה, השתדלתי לדבר על החיים, המוות, הערכים העתיקים והנצחיים שבתוכנו, ור האלימות שמאיימת עליהם", מסביר רוזי. מול המהומה והקריעה הנפשית של החיים המודרניים, יש יופי, כוח ושלמות כה רבים בתמונה הפאסטורלית הזאת, יש בה כל כך הרבה אהבת אדם וכמיהה לשלווה ולשקט, שקשה מאוד לא להדהות עמן. במיוחד למי שחי בסביבה רוגשת, רועשת, וחסרת מנוחה, של שנות ה-80.

פיליפ נוארה בתפקיד האח הבכור, רואה עצמו כפינט אחרי שנורה בידי טרוריסטים אנטי-הרוח מתלבטים עדיין

זה. אם יתקיפו את הבריגאדות האדומות, ייחשבו לשמונים מיושנים, אם יצדדו בהן, ייחשדו כמסוכנים (חוץ מזה שהם גם דואגים לעורם). זאת אולי הסיבה שרובם הגדול שיבה את הסרט שלי, כיצירת אמנות, ומיהר לעבור לנושאים אחרים, עדינים פחות." סיפר רוזי בפסטיבל סן פרנסיסקו, שם ערכו לכבודו רטרוספקטיבה של כל סרטיו.

ואכן, כאשר השופט, שרואה עצמו ב-

אבל גם המתונות המפוקחת והדאגה האמיתית של האח המבוגר. כאיש שמאל ותיק, הידוע בביקורת הר נוקבת שלו על המימסד האיטלקי והשחיר תות השולטת בו, הוא העמיד את המשכני לים בארצו במבוכה. "הסרט יוצא בצורה גלווייה נגד הטרור האלים, שהוא אופנתי כל-כך באיטליה, בשעה שכל העיתונאים ואנשי-הרוח, יוצרי דעת-הקהל, מתלבטים עדיין מה הם צריכים לומר בדיוק בנושא

סיוט קורבן של התקפה אלימה ואכזרית באמצע העיר, מתוכה בנושא עם אחיו הצעיר, הסבור שאין חובה קדושה יותר משינוי המישטר, ברור לגמרי. לצד מי נוטה הבימאי.

פוינט בקתי צפוי. אבל מעבר לדיי אלקטיקה הפוליטית, מעבר לוויכוחים והשתקפות אינטלקטואלית של החברה האיטלקית, שהם מובנים מאליהם בסרט של רוזי, מעבר לחווייה הצפויה בסרט

רוזי עם שארל ואנל כוח ושלמות